

CONNECTION
FICTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Leif GW Persson

Cazul Linda

Un roman despre o crimă

Traducere din suedeză de Gabriella Eftimie



Växjö, vineri dimineața, 4 iulie

Linda fusese găsită de vecina ei, ceea ce, judecând situația, era mult mai bine decât dacă ar fi găsit-o mama ei. În plus, astfel poliția a câștigat o grămadă de timp. Mama ei avea de gând să se întoarcă de la țară abia duminică seara și în apartament nu locuia nimeni în afară de ea și fiica ei. Cu cât începeai mai devreme, cu atât era mai bine, mai ales dacă erai polițist și aveai de rezolvat un caz de omor, ce necesita o oarecare muncă de supraveghere.

Centrala din sediul poliției din Växjö a primit apelul la opt și cinci dimineața și o mașină care patrula prin apropiere s-a deplasat la fața locului. Nu trecură mai mult de trei minute și agenții de poliție dăduseră deja raportul la centrală. Prima patrulă era la fața locului, femeia care a sunat se afla în siguranță pe bancheta din spate a mașinii poliției, iar poliștii intrară în locuință să arunce un ochi. Folosiseră o mașină de patrulă a poliției din Växjö, care, în mod normal, ar fi trebuit să rămână parcată în gara-jul secției până când sosea schimbul întâi, timp în care agenții de serviciu făceau un duș sau stăteau în bucătăria

secției, așteptând predica de rigoare din fiecare dimineață și împărțirea sarcinilor.

Ofițerul de serviciu preluă apelul. Cei doi colegi mai tineri care se deplasară la fața locului deja își creaseră o anumită reputație în rândul polițiștilor de acolo. Din păcate, nu una prea bună, așa că, fiind de două ori mai în vârstă decât ei și având treizeci de ani de experiență, perioadă în care se obișnuise să se trezească mereu în situații absurde, ofițerul de serviciu s-a gândit mai întâi să le trimită întăriri, în caz că reușea să găsească pe cineva la ora aia. În vreme ce stătea pe gânduri însă, cei doi l-au sunat din nou. Asta după doar opt minute de la primul apel, numai că, de data asta, pe mobil, ca să evite mulțimea de urechi neavizate din jur. Între timp, ceasul arăta opt și un sfert, ceea ce însemna că raportul colegilor aflați la locul crimei sosise la doar câteva minute după apelul de urgență.

Ce părea și mai ciudat însă era că, pentru prima oară, în ciuda vârstei lor fragede, a lipsei de experiență și a reputației proaste, cei doi colegi mai tineri au procedat ca la carte. Au făcut tot ce se aștepta de la ei, ba unul dintre ei își depășise chiar atribuțiile — asta, așa, doar în trecut spus — lucru care-i aduse o steluță aurie, câștigată într-un fel nemaîntâlnit până atunci în cadrul poliției din Växjö.

În dormitorul apartamentului, cei doi găsiră o femeie moartă. Toate semnele indicau că victima fusese ucisă cu doar câteva ore în urmă — nu se știa cum de și-au dat seama de acest lucru. În schimb, făptașul n-a lăsat în urmă niciun indiciu, în afară de fereastra deschisă de la ultimul dormitor, semn că fugise pe acolo.

Din păcate, mai exista un detaliu ce complica lucrurile. Colegul mai tânăr, care îl sunase pe ofițerul de

serviciu, era ferm convins că o cunoștea pe victimă și, dacă aceasta era persoana descrisă, însemna că și ofițerul de serviciu o vizitase de mai multe ori de-a lungul verii, ultima oară, chiar cu o zi înainte, după terminarea turei.

— Nu-i bine, nu-i bine deloc, băigui ofițerul de serviciu, mai mult pentru sine. Scoase apoi o listă scurtă cu indicații privind situații de urgență ivite. Era o jumătate de foaie A4 plastifiată, cu vreo zece subpuncte intitulate sugestiv: „Ce să faci dacă lucrurile o iau razna la serviciu“. De obicei, foaia se afla sub folia protectoare de pe biroul lui și trecuseră aproape patru ani de când nu mai avusese un motiv să o scoată de acolo.

„Bine, băieți“, spuse ofițerul de serviciu. „Uitați cum facem...“

Apoi făcu tot ce se putea aștepta de la el. Dar nimic mai mult. La vârsta lui, nu mai avea chef de fapte eroice.

În mașina de patrule care ajunsese prima la fața locului se aflau doi agenți de ordine din Växjö. Inspectorul de poliție delegat Gustaf von Essen, în vârstă de 30 de ani, poreclit și Contele, cu toate că von Essen ținea neapărat să sublinieze că nu era decât un „baron obișnuit“, și colegul lui, cu patru ani mai tânăr, agentul de poliție Patrik Adolfsson, numit Adolf dintr-un motiv care, din păcate, n-avea deloc de-a face cu numele lui de familie.

În clipa în care au răspuns la apel, cei doi se aflau la aproximativ doi kilometri de locul faptei, în drum spre secția de poliție și, având în vedere că la ora aceea nu era aproape nicio mașină pe șosea, Adolf a întors mașina pe loc, a apăsat accelerația până la podea și a ales cea mai scurtă rută până la adresa primită, fără a porni sirena

sau girofarurile, în timp ce Conte se uita cu atenție la automobilele care se deplasau pe sensul opus.

Împreună, cei doi cântăreau aproape două sute de kilograme și reprezentau agenți suedezi de ordine de calitate superioară, bine făcuți și abili, idealul de ofițer al oricărui cetățean speriat care dădea alarma la poliție, spunând că are trei derbedei pe verandă ce tocmai se pregătesc să-i spargă ușa.

Când au cotit spre clădirea de pe strada Pär Lagerkvist, unde fusese comisă crima, cei doi au fost întâmpinați de o femeie agitată, care o luase la fugă spre ei în mijlocul străzii. Polițiștii o lăsară să fluture din brațe și bâiguie ceva, după care Adolf coborî din mașină, o apucă ușor de braț, o ajută să se așeze pe bancheta din spate și o asigură că „totul e în regulă”. În timp ce Conte se postă în spatele blocului cu arma din dotare la vedere, în caz că infractorul era încă pe acolo și ar fi intenționat să fugă, Adolf verifică repede intrarea principală a clădirii, după care intră în apartament. Lucru ușor, de altfel, având în vedere că ușa era larg deschisă.

Clipa următoare fu cea care îi câștigă steluța de aur. Înainte de-a bifa toate etapele securizării unui loc al crimei, după cum a fost instruit la Academia de Poliție din Stockholm, Adolf cercetă apartamentul cu arma scoasă. Pășii pe vârfuri de-a lungul pereților, să nu le pună degeaba bețe-n roate colegilor de la departamentul tehnic și să nu-i ofere un avantaj gratuit făptașului, în situația în care acesta mai era acolo și era suficient de nebun ca să încerce să fugă. Dar nu găsi pe nimeni, în afară de victimă. Aceasta zăcea nemișcată în patul din dormitor, înfășurată într-un cearșaf plin de sânge, aruncat peste capul și corpul ei.

Adolf strigă la Conte prin fereastra deschisă a dormitorului să verifice casa scărilor, apoi își strecură arma în toc și deschise micuța cameră foto digitală, pe care până atunci o ținuse sub brațul stâng. Făcu repede trei fotografii din unghiuri diferite cu corpul acoperit al victimei, după care înlătură cu grijă un colț al cearșafului ce îi acoperea capul, pentru a verifica dacă mai era în viață.

Căută vena jugulară cu arătătorul drept, lucru, de altfel, complet inutil, căci în jurul gâtului se vedea un laț înfășurat de mai multe ori și privirea ei era complet goală. Îi pipăi apoi cu grijă obrații și tâmplele, dar, spre deosebire de femeile pe care le atinsese în acel fel, pielea victimei părea inflexibilă și împietrită sub degetele lui.

E cât se poate de moartă, dar n-a murit de mult, se gândi el.

Și apoi, dintr-odată, realizează cine e. Nu era doar o cunoștință fugară, ci o persoană cu care vorbise pe bune, despre care-și făcuse diverse idei și la care visase cu ochii deschiși. Și mai ciudat..., deși despre asta n-avea de gând să povestească nimănui, era că niciodată nu s-a mai simțit atât de *prezent* ca în momentul acela. Complet prezent și, în același timp, parcă undeva în culise, privindu-se pe sine din afară. Ca și cum nu s-ar fi privit pe el și cu atât mai puțin pe femeia care zăcea moartă în patul ei și care, cu doar câteva ore în urmă, fusese la fel de vie ca și el.

2

Martora care a găsit-o pe victimă și a sunat la poliție a fost audiată pentru prima dată în jurul orei zece

dimineața de către doi inspectori criminaliști de la departamentul teritorial de criminalistică, din divizia de noapte. Audierea a fost înregistrată și dactilografiată în aceeași zi. S-au adunat aproximativ douăzeci de pagini tipărite: Margareta Eriksson, 55 ani, văduvă, fără copii, locuiește la ultimul etaj al aceluiași bloc în care locuia și victima cu mama ei.

Ultimul subpunct al audierii menționa că martora fusese informată despre interdicția de a dezvălui informații despre caz unor terțe părți, conform capitolului 23 din Actul Procedurii Penale, paragraful 10. În schimb, nu apărea nimic despre felul în care a reacționat aceasta atunci când a aflat că — „fiind pasibilă de pedeapsă penală” — n-avea voie să discute cu nimeni despre ce s-a vorbit în cadrul audierii. Lucru deloc ciudat, de altfel. Chestiile astea nu erau niciodată permise în varianta transcrisă și, în plus, femeia reacționase exact ca majoritatea martorilor care primeau acel avertisment, spunând că „nu erau deloc genul” care să se apuce să bârfească despre astfel de lucruri.

Blocul, alcătuit dintr-un subsol cu câteva boxe, trei etaje, un parter și un pod, era deținut de asociația locatarilor¹ în care martora era purtătoare de cuvânt. La parter,

¹ *Bostadsrättsförening* (în sued., în orig.) — asociația locatarilor (de fapt, un fel de firmă). Poate deține mai multe cartiere cu blocuri și chiar case, uneori în diferite orașe ale Suediei. În Suedia, există două variante de locuințe, cele cu chirie, numite *hyresrätt*, și cele care pot fi cumpărate, numite *bostadsrätt*, dar care nu constituie, de fapt, proprietatea privată a cumpărătorului. Acesta cumpără doar „dreptul de a locui” acolo, plătiind în continuare lunar o sumă ce variază în funcție de facilitățile oferite și acoperă cheltuielile de întreținere. Singurele locuințe private sunt casele (vilele), cu tot cu terenul aferent.

etajul întâi și doi se aflau câte două apartamente, iar la etajul trei, pe un palier de două ori mai mare, locuia martora. Blocul avea șapte locatari, de vârstă medie sau mai bătrâni, dintre care unii locuiau singuri, alții cu partenerii lor de viață. Majoritatea copiilor erau mari, mutați la casele lor. La data săvârșirii crimei, cei mai mulți locatari erau plecați în concediu.

Apartamentul în care a fost comisă crima era deținut de mama tinerei și, conform martorei, aceasta locuia acolo doar sporadic. În ultimul timp, martora o văzuse pe victimă în bloc destul de des, mama fiind plecată în concediu, petrecându-și timpul mai mult în casa ei de vacanță de pe Sirkö, aflată la vreo douăzeci de kilometri de Växjö.

Locuința, alcătuită din patru camere și o bucătărie, se găsea la parter, pe partea care dădea spre stradă și spre intrarea în bloc, dar având în vedere că fundația se afla pe o pantă, parterul era mai înălțat față de nivelul curții mărginite de o zonă verde restrânsă, înconjurată de vile și de blocuri de chiriași.

Martora avea doi câini și, conform spuselor ei, aceștia erau hobby-ul ei de câțiva ani încoace. În ultimul an a avut doi, un labrador și un spaniel, pe care îi scotea la plimbare de patru ori pe zi. Rutina începea la șapte dimineața și consta dintr-o plimbare mai lungă, de cel puțin o oră.

— Sunt genul care-i mai activ dimineața. Niciodată nu mi s-a părut greu să mă scol cu noaptea-n cap. Urăsc să stau și să trândăvesc în pat toată ziua.

Când se întorcea acasă, femeia lua de obicei micul dejun și citea ziarul, în vreme ce câinii se înfruptau din „hrana de dimineață”. Pe la douăsprezece, era timpul pentru o nouă plimbare. Aceasta dura în jur de o oră și,

după ce se întorceau, femeia lua prânzul, iar prietenele ei patrupele erau răsplătite cu „o ureche de porc uscată sau vreo altă delicată, numai bună de ronțait”.

Pe la cinci, ieșea din nou, dar de data asta doar pentru o plimbare scurtă. Cam de o jumătate de oră, ca să aibă timp să ia cina și să „le dea apă de băut lui Peppe și Pigge” în liniște, înainte de știrile serii. Mai rămânea doar „un pișu de seară” între zece și douăsprezece noaptea, în funcție de oferta de la televizor.

Un program riguros, deci, adaptat în întregime nevoilor câinilor ei. Orele libere dintre plimbări erau petrecute în oraș, cu vreo treabă administrativă, cu vreun cunoscut, de obicei — „mai mult prietene și alți proprietari de câini” — sau muncind de acasă.

Bărbatul femeii, decedat cu zece ani în urmă, fusese contabil și avusese firma lui, unde lucrase și ea cu jumătate de normă. După moartea lui, aceasta a continuat să-și ajute câțiva clienți vechi cu anumite chestiuni contabile. Sursa ei principală de venit era însă pensia de urmaș.

— Ragnar s-a ocupat de toate, așa că n-am dus lipsă de nimic.

Audierea avea loc în apartamentul ei. Polițiștii care o interogau aveau și ei ochi, așa că și-au dat seama că spunea adevărul. Tot ce vedeau pe acolo le dădea de înțeles că Ragnar se ocupase de bunăstarea soției lui.

Pe la ora unsprezece, în noaptea precedentă, când a ieșit pentru acel „pișu de seară”, femeia a văzut-o pe victimă ieșind din bloc și plecând spre centrul orașului.

— Părea că se duce la un chef, deși mai nou toți tinerii arată de parcă s-ar duce la un chef, indiferent că-i dimineață sau seară.

Femeia se afla la vreo treizeci de metri mai încolo, pe stradă, și cele două nu s-au salutat, dar era ferm convinsă că o văzuse tocmai pe victimă.

— Nu cred că m-a văzut. Probabil că se grăbea. Altfel sigur m-ar fi salutat.

Cinci minute mai târziu a urcat și, după efectuarea rutinei de seară, s-a dus la culcare. Cam asta își amintea despre cele petrecute.

Vara aceea insuportabilă începuse deja în mai și părea că nu mai vrea să se termine. Zi după zi, nici cea mai mică adiere de vânt, soarele încingea ca un grătar, cerul era de un azuriu palid, nemilos, fără nori sau umbră, în timp ce vremea doboră noi recorduri de caniculă în fiecare zi. În dimineața aceea, femeia ieși cu câinii pe la șase și jumătate.

Era mai devreme decât de obicei, e drept, dar, având în vedere că era vorba de „o vară insuportabilă... probabil că nu e doar părerea mea... știți, voiam să evit ce era mai rău”. Fiecare proprietar de câine responsabil știa că patrupelele lui se îmbolnăveau dacă făceau efort pe căldură.

A urmat același drum, ca în fiecare zi. Femeia a luat-o la stânga pe străduță, de îndată ce a ieșit din bloc, a trecut pe lângă clădirile învecinate și s-a îndreptat spre gangul din dreapta, care ducea spre pădurea cea întinsă și care se afla la doar câteva sute de metri de spatele blocului în care locuia. Peste o jumătate de oră, s-a gândit că era mai bine să se întoarcă. Se făcuse deja insuportabil de cald, deși era doar șapte și un pic. Peppe și Pigge respirau cu limba scoasă și stăpâna lor tânjea și ea după umbra din apartament și ceva răcoritor de băut.

În clipa în care a luat decizia să se întoarcă, cerul s-a întunecat brusc și vântul a început să zgâlțâie tufișurile și copacii din jur, în timp ce undeva în apropiere tuna și fulgera de zor. Când primele picături mari de ploaie au căzut, se afla la doar câteva sute de metri de bloc și a rupt-o la fugă, deși, de fapt, era prea târziu, pentru că ploaia se transformase deja într-o rupere de nori. A ajuns la intrarea în bloc udă până la piele. În clipa aceea, a văzut că fereastra de la dormitorul vecinei se legăna în vânt, iar perdelele din cameră erau leoarcă.

De îndată ce a ajuns la ușa de la intrare a vecinei — „era deja șapte jumate, cam așa, dacă am estimat bine” — a sunat lung, dar nu i-a răspuns nimeni.

— M-am gândit că o fi deschis geamul când s-a întors noaptea, târziu. De ce, nu înțeleg... că doar era mai cald afară decât în casă. În orice caz, când am ieșit pentru „un pișu de seară”, era închis. Știu, pentru că genul ăsta de detalii nu-mi scapă niciodată.

Văzând că nu-i deschide nimeni, vecina a urcat cu liftul până la apartamentul ei. A șters câinii cu un prosop cât a putut și s-a schimbat și ea în haine uscate. Era iritată.

— Avem și noi o asociație a locatarilor, iar cu petele de umezeală nu-i de glumit. Și mai e și riscul spargerilor din ziua de azi. E drept că sunt câțiva metri până la pervazul ei, dar nu trece o zi să nu citești despre cățărători din ăștia profesioniști, care se urcă pe fațade și fură tot ce găsesc și, dacă nu-s amețiți de la droguri, nu le este rușine să împrumute o scară de la vreun prieten.

Dar ce era să facă? Să discute cu fata cu prima ocazie când se întâlneau? Sau s-o vorbească de rău la telefon cu mama ei? Cu paisprezece zile în urmă, mai avusese loc

o rupere de nori, dar atunci n-a ținut mai mult de zece minute, „nici n-a început bine, că s-a și terminat”, soarele a ieșit din nou pe cerul albastru, fără urmă de nori, și, „de fapt, ploaia aia chiar le-a priit peluzei și celorlalte plante”. Dar nu și de data asta, așa că, după un sfert de oră, în timp ce a pregătit bolurile câinilor și a pus de o cafea, văzând că plouă la fel de tare, s-a hotărât.

— Cum spuneam, sunt șefa asociației de locatari. Toți cei care stăm aici ne ajutam reciproc, mai aruncăm un ochi spre ușa celui alt. Mai ales acum, vara, când mulți sunt plecați în concediu. Așa că am cheia de rezervă de la majoritatea apartamentelor din bloc.

Zis și făcut. Femeia a căutat cheia primită de la mama victimei, a coborât cu liftul până la parter, a sunat la ușa de câteva ori, „de siguranță, în caz că totuși era acasă”, a descuiat și a intrat în apartament.

— Înăuntru arăta cam cum mă așteptam, ca atunci când tinerii sunt singuri acasă, așa că nu mi s-a părut nimic dubios. Cred că am strigat dacă e cineva acasă, dar nu mi-a răspuns nimeni și am intrat... în dormitor... da... și atunci am văzut ce s-a întâmplat. Mi-am dat seama imediat că... Apoi... am făcut stânga-mprejur și am fugit imediat în stradă... m-am gândit că poate o fi încă acolo... chiar m-am speriat de moarte. Noroc că aveam mobilul la mine și am putut să sun... la numărul vostru de urgență... care era, Doamne, ah, da, unu-unu-doi. Și au răspuns imediat, deși ziarele au scris că nu sunt destui polițiști la secție.

Fereastra deschisă a dormitorului n-a apucat s-o mai închidă, dar oricum n-a contat, pentru că ploaia se oprise

deja când prima patrulă a ajuns la fața locului și posibilele daune provocate de umezeală nu mai interesau pe nimeni. Agentul de poliție Adolfsson nu s-a gândit s-o facă nici el, desigur. În schimb, a observat că geamul ferestrei era plin de urme de sânge diluate de apă, dar pentru că nu mai ploua, a lăsat și acest detaliu în seama colegilor lui mai în vârstă de la departamentul tehnic.

Era cea mai caniculară vară din istoria omenirii, o vecină făcea aceeași plimbare cu câinii ei în fiecare dimineață și avea o cheie de rezervă de la apartamentul victimei, fusese o rupere de nori neașteptată, o fereastră a rămas deschisă. Circumstanțele alcătuiau împreună o serie de coincidențe, rodul întâmplării, dacă vreți, în orice caz, acestea le-au permis polițiștilor să descopere ce s-a întâmplat, în acel mod, nu altfel. Ceea ce, în comparație cu cealaltă alternativă, nu era deloc cea mai rea opțiune.

3

Agentul de serviciu, după cum știm, își făcuse treaba. În mai puțin de două ore, ajunseseră toți cei care trebuiau să fie la locul crimei. Din păcate, și o mulțime de gură-cască, pe care ar fi preferat să-i trimită undeva, dar cărora nu le puteau face nimic. Perimetrul din jurul blocului era delimitat cu bandă de culoare galben-albastră și strada din față la fel, în ambele sensuri.

Cei de la Ordine și Disciplină verificau deja blocurile învecinate și împrejurimile, în timp ce o patrulă cu câini încerca să localizeze urmele pe care presupuneau că le-ar

fi lăsat făptașul, în caz că sărise pe geam. Dar nu găsiră nimic, ceea ce nu luă pe nimeni prin surprindere, având în vedere ruperea de nori care avusese loc cu câteva ore în urmă.

Inspectorii judiciari începură să cerceteze locuința, medicul legist, aflat în casa lui de vacanță, fusese contactat și el și se îndreptă spre Växjö. Colegii responsabili de la divizia teritorială de criminalistică o audiaseră deja pe martora care dăduse peste victimă, atât mama, cât și tatăl ei fuseseră informați despre cele întâmplate și duși la sediul poliției. În curând, agenții aveau să meargă din ușă în ușă prin cartier, iar punctele de pe lista cu sarcini a ofițerului de serviciu — cu excepția celui din urmă — urmau să fie bifate și eliminate.

Când ofițerul de serviciu se asigură că toate piesele erau la locul lor, sau, cel puțin, cât de cât, bifă și ultimul punct de pe listă și îl sună pe șeful poliției teritoriale². În mod ciudat, deși era o zi de vineri dintr-o vară fără sfârșit, și deși era în concediu, acesta nu se afla în casa lui de vacanță de lângă Oskarshamn, la vreo sută de kilometri de Växjö, ci la masa de scris din birou, câteva etaje mai sus, în aceeași clădire cu ofițerul de serviciu. Cei doi vorbiră la telefon aproape un sfert de oră. Cel mai mult discutară despre victimă și, la finalul convorbirii, ofițerul de serviciu se simți dintr-odată extrem de deprimat, cu toată experiența și încercările la care fusese supus de-a lungul carierei.

Ciudat, dacă e să ne gândim că ultima oară când a fost nevoit să scoată lista scrisă de mână — îi ținea locul

² Län, în sued. în orig., – unitate teritorială administrativă din Suedia.

unui coleg de la poliția de proximitate din Kalmar — era de-a dreptul amuzat de ceea ce se întâmplase. Doi dintre cei mai periculoși scandalagii din oraș începuseră să împuște în sus și-n jos, ziua în amiaza mare, printre cetățenii decenti și cumsecade ai orașului. S-au tras peste douăzeci de focuri, în toate direcțiile posibile. Dar — probabil printr-o minune a Domnului — tontălăii s-au împușcat din greșeală unul pe celălalt, iar asta nu se putea întâmpla decât în Småland, s-a gândit ofițerul de serviciu în ziua aceea.

Șeful poliției teritoriale nu se găsea în toane bune nici el. Sigur că nu era detectiv criminalist și una dintre regulile lui de bază spunea să nu depună armele sub nicio formă și să nu se sperie înainte să afle despre ce era vorba. Dar cazul ăsta nu arăta bine deloc. Prezenta toate semnele timpurii ale unui caz clasic de omor care necesita o muncă de investigare îndelungată și, dacă mai mergea și rău și dacă se gândea la identitatea victimei, n-avea cum să nu se simtă prost când profesia îi juca astfel de feste nedrepte.

Șeful poliției teritoriale ținuse un discurs la o cină cu o săptămână în urmă și zăbovise îndelung asupra lipsei de resurse a poliției, trăgând concluzia că echipa lui semăna cu „un gard de lemn cu scânduri lipsă, demolat de vânt, un zid de apărare prost construit, care trebuia să țină piept unei rate a criminalității tot mai ridicate”.

Fusese un discurs foarte apreciat, iar șeful poliției teritoriale era mulțumit de comparația cu gardul, care i s-a părut atât originală, cât și elocvent formulată. Dar nu era singurul de acolo. Redactorul-șef al celui mai mare cotidian local era prezent și el la cina cu pricina și ținu să-l complimenteze la cafea și coniac.

Însă asta s-a întâmplat demult și șeful poliției teritoriale nici nu voia să-și imagineze ce idei avea să-și facă în curând redactorul-șef de la același cotidian local.

Mai rău era cu propriile sentimente, cele care țineau de persoana lui privată. Îl cunoștea bine pe tatăl victimei, iar pe fiica lui — adică, victima — o întâlnise de mai multe ori. Considera că tânăra era cât se poate de încântătoare și, dacă ar fi avut o fiică, și-ar fi dorit să arate și să fie exact ca ea. Ce naiba se întâmplă, se gândi, și de ce tocmai în Växjö, unde n-am mai avut un caz de omor cu făptaș necunoscut de când m-am angajat aici. De ce în ograda mea? Și mai ales acum, vara.

În clipa aceea, se hotărî. Indiferent de cât de rare erau scândurile din gardul lui, de câți erau plecați în concediu și de ce prostioare polițienești mai avea de rezolvat, șeful poliției teritoriale se gândi că e timpul să se pregătească pentru ce-i mai rău. Ridică receptorul și-l sună pe vechiul lui prieten și coleg de facultate, „SBNC”, cu gândul să-i ceară ajutorul. „La cine altcineva să apelez într-un ceas nefast ca ăsta?” se întrebă șeful poliției teritoriale.

După convorbirea ce dură mai puțin de zece minute, șeful poliției teritoriale se simți mult mai ușurat. Aproape eliberat. I s-a promis că va primi ajutoare în curând, cel mai bun ajutor posibil al Departamentului de Omucideri al Poliției Suedeze, legendara Brigadă Națională de Criminalistică. Șeful lor îi promisese c-o să ajungă la el încă din ziua aceea.

Șeful poliției teritoriale reuși deci să se achite și el onorabil de prima etapă a misiunii sale. Nu merita o steluță de aur, e drept, și nici măcar una de argint, dar una de bronz, poate, având în vedere că își amintise de un